

LO MESTRE TITAS

SEMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA.
DONARÁ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobará en tots los kioscos y demés llochs de venta de periódichs

Número solt: 5 céntims; número atrassat: 10 céntims

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona semestre — 2 pesetas
" un any — 3 "

En provinolas semestre — 2'50 pesetas
" un any — 4 "

Extranger semestre 3 pessetas

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador.

MALAS JOGUINAS

Mireu com se diverteixen
aquests dos parells de gats,
pero 'l país que 'ls aguanta
es qui paga 'ls plats trencats.

¡Ay que cáus, mossen Marcelo!
¡Ojo al Cristo, don Mateu!
En los assumptos d' Espanya
l' ULTIMA carta jugueu.

Los conservadors han caigut y han caigut axafats per la seva mateixa impotencia.

Mort en Canovas, lo partit conservador va comensar á baixar la pendent de la seva ruina. Si en Silvela hagues retornat á la casa paterna avans de que 's desarrollés lo drama de Santa Agueda, es ben segü que ningú l' hi hauria disputat la herencia de Canovas y 'ls conservadors haurian durat algun temps, perque en Silvela, just es consignerho, porta una récuá d' homes de dines, de gran posició social y sobre tot, una multitud de gent hipocrita, la mes a propòsit per governar ab lo sistema actual, que del mateix modo s' agonollan devant d' una mitra fent protestas de catolicisme, que ab la poca vergonya mes gran atropellan la justicia y la rahó y persegueixen al clero que 's permet la llibertat de cantar las veritats del barquer.

Lo parlamentarisme necessita del torn dels partits, y ¿qué mes natural y llogich que sent impossible la unió dels diferents bandos conservadors, en lo poder, la Corona haigi cridat als lliberals, á fi de que aquells vejessin la la necessitat que tenian d' unir-se per substituir després als lliberals, y ja en la oposició, acceptessin á Silvela com á gefe de la conservaduria, ja que cap mes reuneix las condicions que el célebre autor dels *llonguets* de luxo?

Ja m' hi jugo 'l cap que las institucions se haurant convensut de que 'ls dinastichs son incapassos de cap sacrifici per éllas; quan han vist palpablement que, ni apesar de sas indicacions, los conservadors han volgut deixar correr los seus rencors y 'ls seus odís, preferint tots que primer se perdés la boquilla avans de que un altre 's fumés la breva presidencial. ¡Pobre Azcarraga! No n' hi sobrarà poch de temps, ara, per passar lo sant Rosari.

Tothom te una hora tonta en aquest mon.

Y Azcarraga, que havia conquistat ab justicia un nom envejable y que desde 'l ministeri de la Guerra havia demostrat tenir grans condicions de organisador, queda avuy relegat al *monton* de trastos inútils, que ni sisquer ha sapigut, apesar de la seva fama de bon catolich, parar á temps el cop de crossa del senyor Bisbe de Mallorca, descarregat ab energia sobre la pelada clepsa d' un ministre que, posat á empenyarho tot, per poch empenya fins els habits de las monjas y las sotanas dels capellans.

¿Y en Sagasta?

Aquest si que ha tret la loteria.

Y no es mala la que l' hi espera.

L' home dels grans recursos, pro també de las grans debilitats; l' home de las grans surtidas de peu de banch, pro també de las grans burradas.

Perque apenas hi ha ningú que no recordi lo seu fiasco en la guerra de Melilla; tothom recorda que la guerra de Cuba va sorprendrel ab los brassos crusats y no va ser capas de afogar-la al naixer.

Tothom el recorda, rodejat d' un Moret es-

patarrat devant d' un rifenyo; d' un Lopez Dominguez que per trasportar deu mil homes á Melilla feya mes fressa que un sach de nous; de un Pasquin arronsat y confús sota 'ls peus del eloquent Llorens; d' un Gamazo que casi promogué un conflicte ab lo de la riquesa oculta, per venir al fi á sapiguer que ell no pagava contribució de certas fincas sevas; y en Maura y l' Aguilera que cometeren mil barbarats impossible de enumerar...

Podrá dir lo partit de Sagasta que 'ls conservadors han comés mil iniquitats, com las actas de Madrit, lo projecte de ferrocarrils y 'ls empréstits verdaderament ruinosos per la patria pero élls, los lliberals, han sigut los encubridors; y 'ls complicats en un crim mereixen moltes vegadas la forca del mateix modo que l' autor material del mateix.

Preparem-nos, donchs, per presenciar la farsa que 'ls lliberals continuan.

Y sino que 'ns fa plorar l' estat llastimós d' Espanya, casi diria que 'l desempenyo de la farsa lliberal es sempre mes cómic y divertit Perque va acompanyat de variacions de *peronés* trencats, refredats de nás y de partidas á la montanya.

Pero, tot te fi en aquest mon.

Fins las surtidas d' en Sagasta.

Y lo de las partidas...

Que ara potser seran *senseras*.

SAID

AL SENYOR ALCALDE

Senyor alcalde major,
alcalde de Barcelona,
compadeixi ma persona
y ¡ay! escoltim per favor.
Lo motiu d' aquesta lata
es per dirli: senyor Coll,
que tinc un gros ull de poll
que 'm fá una picor que 'm mata.
Encare no ha de plourer,
que dessaguit, per senyal,
l' ull de poll me fa tan mal
que fins lo peu no puch mouer.
Jo no se á lo qu' es degut
que, untantlo tantas vegadas
ab *lizi*, ungüent y pomadas,
curació no ha obtingut.
¡Ja veu, donchs, si aixó es trist!
pro encare es mes trist ¡carau!
passá 'l carré de Sant Pau
qu' es lo carré que jo visch.
Está tan mal empedrat
y tan farsit d' alts y baixos
que encare que faitj curtes los passos
per fi quedo reventat.
L' hi dich cert y sens escusas
ni jo 'l vull pas enganyá,
tal carré, l' efecte 'm fá
mateix que montanyas rusas.
Per lo tan, desitjaria,
ja que té sobrat poder,
que fes empedrá 'l carrer
y molt l' hi agrahiria.
Y si es que aixó fa fé
sens embuts ni dilacions,
quan vinguin las eleccions
jo votaré per voste
L' hi desitjo gran fortuna
(si acas fá lo que l' hi dich).
Disposi de son amich.

Joaquim Bernés y Pruna.

LLISSONS SEMANALS DE GRAMATICA

Del verb

Lo verb, noys, es una paraula que senyala lo moviment, lo sentiment ó 'l repós. Altres, lo defineixen dihent que serveix per significar la afirmació ó judici que busquen en las cosas y

las qualitats que 'ls atribuim.

Lo verb se divideix en *sustantiu* y *adjectiu*; lo primer afirma las cosas per medi del verb *ser*, com per exemple: *Don Práxedes es un pillet*. El segón, es el que, juntament ab la afirmació, expressa las sevas qualitats ó atributs; exemple: *Don Ramon roba*, que es lo mateix que dir. *Don Ramon es lladre ó está robant*. S' anomenan, donchs, *verbs adjectius*, tots, menos lo verb *ser*.

Lo verb *adjectiu* se divideix en *actiu*, *neutre*, *reciproch*, *reflexiu*, *aussiliar* y *passiu*. El verb *actiu* es aquell qual significació passa á un altre cosa y acaba en la mateixa. Exemple: *La revolució recull los fruits que va sembrar*. Lo *neutre* es aquell qual significació no passa á un altre cosa; exemple: *Donya Cristina tem*.

Pera major claretat, vaig á donarvos una regla: Quan després del verb pot preguntarse alguna cosa ab las paraulas *qui* ó *qué*, senyal que hi ha verb *actiu*, y quan se pot preguntar ab altres paraulas, será *neutre*.

Exemples al canto de *verbs actius*: *Desitjo que proclamín per rey... ¿á qui?...* á Carlos VII.

Voldria que vingúes prompte... ¿lo qué?... l' hora desitjada.

Exemples de *verbs neutros*:

Lo parlamentarisme se 'n va... ¿ahont?... al infern.

Espanya 's mor... ¿de quin mal?... de miseria.

La significació del verb *reciproch* recau sobre dos ó mes subjectes que reciprocament se corresponen en algunas accions ó voluntats per medi del pronóm *se*. Exemples: *Martinez Campos y Silvela se estiman* qu' es un fástich.

La acció del verb *reflexiu* recau sobre 'l mateix subjecte ó subjectes que l'executan per medi de qualsevol pronóm personal.

Exemples: *Sagasta; jo crech que TU TE CONVENSERÁS al últim, de que sols ab Don Carlos es posible que 'ls espanyols SE SATISFASSIN*.

Lo verb auxiliar contribueix á la formació dels temps compostos: *ser*, *estar*, *haver*, *tenir*, etc. Exemple: *Goberns dinastichs, SOU uns trapellas, ESTEU abusant de nosaltres y HAVEU determinat acabarnos la paciència y 'ls quartos*.

La acció del verb *passiu* la reb un subjecte estant en nominatiu. Exemple: *Los sacerdots SON condemnats á morir de fam...* *La Constitució ES trepitjada pels mateixos que l' han feta*.

Modos del verb

Per significar los verbs, hi ha que expressarlos de certa manera, y 'ls gramatichs reconeixen quatre maneres. *Indicatiu*, *imperatiu*, *subjuntiu* ó *infinitiu*. Quan s' indica sencillament la afirmació que fem de las cosas, tenim el modo indicatiu. Exemple; *Figureus que jo soch un capitá general y dich: ESTICH entrapat, y me 'n vaig á Filipinas; arribo allá, ROBO uns quants millóns, faig un giro á Barcelona y PAGO 'ls deutes del joch y... altres cosas*.

Ja veyeu, estimats deixebles, si es sensill... l' *indicatiu*.

Lo modo *imperatiu* serveix per manar. Exemple: *Contribuyent; PAGA la contribució ó vende la finca. Soldat, VES á Cuba ó dona uns 400 Juros. Azcarraga, DESAT que 'l meu tupé senyala l' olla*.

Lo modo *subjuntiu*, per significar la seva acció ó afirmació, necessita juntarse ab altre

verb y alguna conjuecció. Exemple: *Convé que derribém alló avans de que sigui tot perdut.*

Lo modo *infinitiu*, no 's limita á *temps*, *números* ni *personas*, y lo mateix que 'l *subjuntiu*, necessita d' altre verb que perfeccioni 'l seu sentit. Exemple:

No 's pot pas mes ESPERAR,
aixó no pot pas SEGUIR.
Si en mal hora va VENIR
en mal hora pot MARCHAR.
Com que aixó s' ha de ACABAR,
l' únich remey es FUGIR...
De Venecia ha de VENIR
quí son puesto ha de OCUPAR.

Discurs de broma llegit per son autor en la vetllada que la Associació de Sant Lluís Gonzaga de la Parroquia de S. Pau. celebrá lo dia 29 de Agost en obsequi al digne Rector de dita Parroquia Dr. D. Ramon M.ª de Magarola Pbre.

Senyors, Senyoras; Pot dirse que son cosas infinitas las que per fer un discurs un orador necesita. No pot esser tartamut, manco, coix ni curt de vista, ni pobre, puig te de dur bon jaqué frach ó levita, guants blancs, camisa planxada sino de fil, de batista, y las botas han de ser de xaró, ó pell molt fina. Ja veuhen las condicions qu' ha de teni el dis-cursista, y sobre tot bona ven, puig si l' home gens no crida, jó crech que se 'l sentirá sols del coll de la camisa. Lo gran Lletrat Ciceron la veu tan forta tenia, qu' hasta un sort 'l va sentir desde un banch de la Granvia. Quan pujáva á la tribuna pera á la gent dirigirse y extasiarla ab sa oratoria y ab sa eloquencia sens mida, com la trona era molt alta, puig dos-cents metros tenia, mirava al poble ab ulleras de aquellas de llarga-vista. Platón tambe quan parlava, á cada pas escupia, sortint y movent las mans y 'l cap ab forsa inaudita, fins qu' un dia 's va tirar desde dalt de la tarima sobre 'l cap del president que allavors pesava figas. ¡Ja veuhen senyors quin mon! ¡quins oradors que hi havia! Vaja, que per fer dis-cursos cap home no ja s' estila Sols nos queda 'l Noy de Tona, gran gloria de la poesia, magatsem de la eloquencia que quan al poble predica fa plorar tota la gent y de debó 'ls extasia. Quan me van encarregá fer lo dis-curs d' aquest dia vaig tenir molts tremolins per no sabé 'l que diria; mes ara, ja estich aquí, ja 'm tenen dalt la tarima disposat á fe 'l dis-curs que agradós á tots ne siga. No vull fer com advocats que allá á la audiencia s' esplican y com que son tan pesats lo públich allí sels rifa. O be en aquellas vetlladas, que despres de unas poesias sense solta, sense sal mes mansas que una formiga, surt un senyó á fe 'l dis-curs que 'ls concusrents mortifica, y al sortir de la vetllada tothom ab sanya 'l critica. Jo, senyors, no faré axó; vull demostrar mes valia, vull probalshi que no soch com aquells, cap pesadilla. Vull deixar ben manifest

los meus dots de gran artista y ab ma eloquencia preciosa, y ab ma oratoria bonica donaré gloria á mon nom y á la retórica vida. Senyors, las flors que s' esclatan en lo camp hont tot respira, las estrellas de la nit, la lluna, l' astro del dia, los rius, estanyos y la mar y la creu de la Masía, las rosotas, los clavells, las fonts d' aygua cristalina, la burra de cal Petit y 'l berro d' en Pacatilla. Las guerras, los grans combats de Cesar, Tubal y Anibal, Aljandro, Napoleón, y Fernando de Castilla. Y las guerras de Numancia, Sagunto, París, Melilla y 'ls terribles cops de pedra que aquí fa la gent petita. Monjuich, la font Trobada y l' alegre Satalia, lo Monument de Colón y de Cuba la manigua... Pro Senyors, veig' que 's fa tart y potsé algú 's fastidia... aquí tenen lo discurs, que vaja, es cosa bonica; y ara dispensimne tots... Ja 'l seguiré un altre dia.

Pere Roca Alsinnella.

Desde Manresa

Vamos, señor Mestre Titas, que vosté va donarme un goig sense alegria; pero, permetim que avans fassí un xich de historia.

Al sortir vosté á donar lliçons al públich y al veurer que en lo seu retrato de la portada, en lloch de portar una canya per picar las crestas als deixebles esbojarrats, manejava aquell fuét tan groixut y llarch que ab ell podia acanar de cap á cap la esquena á tot bitxo vivent que llaurés tort, y que feya aquella cara de *ja me la pagarás*, me vaig dir: ¡Mosca! quina manera de matar pussas que té lo Mestre Titas!

Y en efecte, los números següents han convenut á tothom de que, lluny de esser lo señor Titas com lo *maestro Ciruela*, que no sabia leer y abrió escuela, sab molt be quantas fan qui se y que no 's deixa passar la ma per la cara per ningú.

Mes (y ara surt lo que tenia al pap) al veurer en lo número del 25 del passat que havia suprimit lo seu retrato de la portada, vaig fer recordansa de que en totas las cosas d' aquest mon, hi ha bó y millor; y si bó havia trobrat lo fet d' estampar al señor Mestre donant vergassadas á tort y á dret, millor me sembla l' haberlo suprimit. ¿Sab perqué?

En lo primer cas se despenia que, sent, com son, los liberals uns deixebles tan tossuts, rebechs y carcamals, se 'ls havia d' aplicar alló de *palo y tente tieso*; y en lo segont es molt llógich deduir que, per aytal gentussa, hi son per demés las garrotadas; y no puguentne sortir á cops d' estaca ¿quin remey queda sino *calarse* la boina y farshi ab l' espasa, ab lo fusell ó ab aquellas altres estacas tan lluentas de tres cayres?

Tan refiat estava de que 'l senyor Titas havia abandonat lo fuét per un bon maüser, que ja 'm creya qu' en lo número següent hauria cambiat lo nom de *Mestre Titas* per lo de *Capitá Manaya* pero ¡vaya una fsta! l' acabó de veurer altre volta en la portada, feut correr lo fuét contra la farda liberal, lo qual vol dir que no es hora encara d' empaytarlos ab... alló altre.

Es lo que deya al principi: he tingut un goig sense alegria.

Son affm, servidó UN DEIXEBLE

Manresa 3 Octubre 97.

¡¡HURRA!!

Los perills de nostra patria ja están á salvo, minyóns; ja l' Espanya á fet un cambi de ministeri; ja som, desde avuy tots fusionistas, ja no som conservadors, ja lo partit de la porra ompla 'l desijt de tothom; ja tenim, al gran conflicte, la mes gran resolució.

Ja may res 'ns farà falta ni tindrem fret ni calor, ni tindrem mosquits al quarto ni cap investigador ni hi haurá malas cullitas ni 'ns farà mal l' ull de poll; ¡que la Patria está salvada y es la mes feliz del mon. Los grans homes sols se troban en las mes grans ocasións y aixis sol passar á Espanya, comparemho bé, sino, y veurém aquesta crissis del modo que s' ha resolt. Tant bon punt hi hagué noticias de que havia dimitit lo ministeri *modelo* que regia la nació, á Madrid se presentaren los personatjes de nom, desde 'l gran Martínez Campos al mes infim *V era bó*. Ab tots hi hagut consultas, son concell han donat tots, y al final de tanta feyna y coferencias á doll, ha sortit un ministeri... verdader ramell de flors... ministeri fi de sigle... alló que 's diu, ¡un va y tot. ¡Hurra! hurra! celebremho; estém salvats; hurra, donchs! ja som liberals de marca si forem conservadors, Ja 's diu que dintre pochos días serán disoltas las corts, puig lo partit fusionista vol tenir diputats nous y vol que surtin las *trampas* devant de la professó, que qui aguanta la paella la truyta gira quan vol encara que á voltas surti, en lloch de truyta, bunyols. Ja se sap que hi haurá cambi de generals y buróts, gobernadors, secretaris y llacers y polissóns y tots aquells que fins ara dejunavan tots los jorns, plancharán ja las arrugas aixamplant lo cinturont mentres que 'ls que s' atipavan podrán fer la digestió y farán petar bacaynas ageguts de cara al sol. Fins la guerra en las colonias tindrán un final deliciós, puig se contan unas cosas que 'ns fan somriurer de goig. ¡Don Segi-mon, lo ministre d' Ultramar!... ¡Deu nos perdó!

Aixis com en los teatres per variar las funcións las companyias de cómichs de quan en quan fan un tom, aixis son los ministeris del nostre poble espanyol; sols qu' hi ha una diferencia y es, que 'ls cómichs son tan bons que pagant nos diverteixen trasportantnos á un mon nou, y 'ls politichs qu' ara s' usan nos costan molts dineróns y en cambi nos aporrinan deixantnos casi com nous y fan com las sangoneras que xuclan, xuclan tan fort que fins que casi reventan no deixan may lo seu lloch. Aixis ho fan los ministres tenint ministeri nou, que fins que s' inflin com botas á fort de xuclarho tot no cauhen per mes que 's vulga y quan cauhen ¡oh! llavors esperan un altra tanda ab idéntica funció... Aixó, suposant que pugan continuar aquest torn, que, si es veritat lo que dihuen... ¡ay pobres institucións...!

FLOSTICH

FUETADAS

Llegim l' epigrafe d' un telegrama que diu: ¿«Donde está Don Carlos?» Per ara, estimats liberals, está en Venecia y gosa, gracias á Deu, de perfecta salut.

3'50 ptas.

MAGNIFICA OLEOGRAFIA DE

3'50 ptas.

DON CARLOS DE BORBON

Fem present als estimats lectors y suscriptors de «Lo Mestre Titas» que mediant l' import de 3'50 pesetas, poden recullir en nostre Administració la magnifica Oleografia de Don Carlos

NOTA. Pala de fora si admistrón sellos de correo, anadit 50 céntimos de pesetas.

Pero, dintre poch temps, será vehí de Madrid.
¡Vaja, si ho será!

A Guerrita l' hi han regalat un estoch adornat de brillants y esmeraldas que val la friolera de 50 mil pessetas.

Desitjariam sapiguer si aquest bon senyor tan després, es gaire caritatiu ab los pobres.

Al menos lo tal estoch servis un dia per alguna cosa de profit.

Per exemple, per donar l' última estocada al regimen actual de govern.

Que be es mil vegadas pitjor que un toro.
Y que cap fera.

Diu que en Polavieja afirma que no es politich, pero que, si ho fos d' aquí endevant, se afiliaria al silvelisme.

¡Ah, pillin!

Ya sabiam nosaltres que al últim en Polavieja ensenyaria l' orella.

Pero, ja sabem també que quan s' obrin las Corts, no faltará qui l' hi aplicará las peras á quarto.

Perque no es tot or de lley lo que lluheix en Polavieja.

Hi ha també molt or de llumanera.

Per humilitat, la d' en Silvela.

Va demanar y obtenir de la Regent lo permis per entregar escrits als periodistas, los consells que va donar á la corona.

¡Pobre Silvela!

No tenia necessitat de tan bombo per feros sapiguer que la regent no havia pogut prescindir d' ell aquesta vegada.

Pero, també recordem que anteriorment, l' hi havian donat pota.

Per lo vist, hi ha homes que, en veure un grapat de cibada, perden hasta lo mes caracteristich en las personas.

La dignitat.

Ha mort en la vila de Sant Hipolit de Voltregá nostre amich don Pau Camps, capitá que havia sigut del batalló 2.º de Barcelona en la passada guerra.

No duptem que la mort de tan brau militar será sentida per tots los carlistas, á qui supliquem una oració pel finat.

Deu haigi premiat á tan bon catolich.

Ja tenim ministeri nou:

Presidencia, Sagasta.

Estat, Pío Gullón.

Governació, Capdepon.

Hisenda, Puigcerver.

Gracia y Justicia, Graizart.

Guerra, Correa.

Marina, Bermejo.

Foment, conde de Xiquena.

Ultramar, Moret.

Lo Mestre Titas se complau en manifestar que aquests senyors han ingressat en l' escola.

Y es fácil que rebin alguna fuetada.

Segons se 'ns assegura, entre 'ls conservadors barcelonins hi ha mar de fondo.

Aquesta gent, fora de taula sempre 's mossegan.

Y es que sempre tenen un budell vuit.

Don Pau Cruz ha sigut nombrat secretari de 'n Sagasta. ¡Quin alét deu ser!

Si alguna vegada la casualitat disposés devant d' ell, penseu en aquell refrán:

Tras de Cruz... en Sagasta.

Aquell general tan catolich que 's diu Azcárraga, ha tingut lo mal gust de enviar los padrins al general Sanchez Mira per creures ofés per aquest.

Mes valdria que l' hi hagués acanat l' esquena ab un garrot de freixa, avans de citar-lo al camp del honor. Que 'l batres es cosa molt ridícula, per no dir altre cosa.

De Castellar (1)

Senyor Director de LO MESTRE TITAS,

Molt Senyor meu: Quan vosté sábiga qui soch, no l' hi viudrá de nou que agafi la ploma y 'm proposi borraré quatre ratillas en defensa dels tantas vegadas aludits senyors de Castellar, tots amichs meus, que apreio de cor, com també á tots los vehins de aquella per mi estimada é inolvidable població.

Jo no dupto que en Flist's, en Flist-Flast y en Lagartijo endevinarán tot seguit, tan ab la redacció com per las inicials ab que firmo, (puig sempre he sigut enemich de pseudonims, majorment quan se tracta de molestar, ofendre ó calumniar) tot seguit, dich, endevinaran lo meu nom y la meva personalitat.

Y ¿qué? com que no 'm dolen preniás, fins m' en alegraré; puig crech que faitj una obra bona y caritativa.

Creguim, senyor Director, jo conech, com el que mes, á tal poble y no puch entendre com tot d' una han sortir d' ell tans escriptors, los quals, apesar dels molts coneixements de que 'ls suposo plens y saturats, reparo no obstant, que sols saben escriurer d' una manera, com si fos una mania de que no poden despendrers y que per art de bruxeria s' ha apoderat de tots élls.

Per mi, lo que fan aquests senyors escriptors no té pisca ni senyal de catolich, y hasta m' atreveixo á dir ni de carlista; per mi, apesar seu, se manifestan lliberals de pura rassa y de la pitjor calltat, puig amagan la cara als homes creyentse, ¡pobrets! que podran ocultar sa conciencia á Deu; jo m' en riuria de la Religió á caixas destempladas, si debia practicarse com la practican aquests flamants apostols, al menos, en sas correspondencias; puig, particularment, suposo que serán bons cristians y fidels seguidors de Don Carlos.

Si á mi 'm vulguessin creurer, com sens dupte altras vegadas m' han escoltat y cregut, los diria: Deixeu aquesta campanya digna de millor causa. ¿No sabeu que feya Jesús? ¡lo que ensenya y practica la Iglesia!

May ha sigut catolich ni carlista llensar tanta bilis contra certas personas que, prescindint de que valen molt, son avuy autoritat y per lo tant, representants de Deu; may ha sigut ni será catolich ni carlista, sembrar divisions y sisanya ahont, baix l' amparo de la Exm: Marquesa de Castellar, tothom se cuida de cumplir sos debers, sense volguer dir, per aixó, que no hi haigi excepcions y que hi faltin dolents.

Senyors pseudonims, ni 'l catolicisme ni la patria, los hi haurá d' agrahir res d' aquesta guerra de mal género, que altre cosa no es sino una manifestació pública de las passions y rencors que bullen en l' interior de vostés. Deixin, ab humilitat, lo camí emprés, que al fi y al cap es propi de sabis mudar de consells.

Senyor Director, ja n' hi ha prou; ja he parlat publicament y per escrit, y per lo tant, estich satisfet.

Si la meva veu pogués ser escoltada, com altras vegadas, per los simpátichs y alegres castellarenses, los aconselleria que no fessin cabal de lo que tenen ganas d' espetar alguns subjebtes mal avinguts ab los sentiments y opinions que volen fer veurer.

Y á las victimas de son rencor, los aconselleria dihent; que no s' apurin, porque sempre s' ha vist que, quan s' escup en l' aire, la saliva cau en lo propi rostre que la llensa y que val mes causar enveja que compassió y pietat.

L' hi adverteixo, senyor Director, qu' es la primera y última vegada que sobre aqueixa qüestió l' hi envío cap correspondencia, puig no pretench discutir, sino defensar á mos amichs, y avisar á sos contraris de que van per un camí que no 'ls portará cap profit ni bon resultat.

Mani y disposi de son atent y S. S. E. M. y N.
Barcelona 4 Octubre de 1897.

(1) Lo Mestre Titas se complau en extrém en procurar que surti la llum hont la llum es necessaria, com á Castellar.

¡Crit de Guerra!

Las trompetas ja 'ns cridan á guerra,
Tots anemhi, corremhi sens por.
No 'ns arraquí deixar nostra terra
Puig ho mana d' Espanya l' honor.

¿Com podrá ja mirar ab paciencia
Lo carli, de sa Patria la mort;
Governada per gent sens conciencia
Que la porta, sens fré, á semblant sort?

Provehits d' armament de primera
Com ja son los fusells d' en Llorens,
Res ens falta; ¡y avant, sens quilmera!
Nos hi havem d' abocar á torrents.

Ja no importa; es l' hora y anemhi
A salvar nostra Patria y sa Lley.
Es precis; ¡Molt perilla..! Corremhi
Cridant sempre: ¡Viva nostre R..!
Un que ho desitja.

Pío IX, Alejandro II y Carlos VII

Persona que ha tingut ocasio d' examinar recientment la correspondencia de Pío IX ab Carlos VII, correspondencia de puny y lletra del gran Pontifice, principiada en los primers anys de Don Carlos, prosseguida durant tota la guerra y despres de acabada y sempre animantlo y sostenintlo en la seva missió providencial, s' estranyava ab nosaltres de la penetració y del verdader esperit profetich que lluhia en aquellas cartas. Si arivessin á publicarse, com podria succehir si 's persistís en algunas imprudents y tontas provocacions, causaria estranyesa al veurer la claretat de judici ab que el Papa insigne de la Inmaculada preveya fets realisats vint anys mes tart, y afirmava la necessitat per los interessos religiosos d' Espanya y del mon, de que 's mantingues ferma en lo seu puesto la gran reserva carlista, sens abdicar de cap dels seus principis, ni renunciar á cap de las sevas protestas.

Alguna analogia 's guarda, encare que en altre ordre d' ideas, ab la correspondencia de Alejandro II de Russia, l' emperador caballer, lo convensut lligitimista, amich y admirador de Carlos VII, quals missio y caracter comprenia.

Si aquesta doble publicació, repetim, se fes necessaria, las dos correspondencias semblarian casi una historia anterior als fets narrats, y 's veuria ab ellas que aquellas dos grans figuras historicas, endevinant que per la forsa de la lógica las cosas arivarian al punt exacte á que avuy hem arivat, comprenian que 'l triunfo de nostra causa era una necessitat tan desde 'l punt de vista religios dom desde 'l monarquich.

Aquests documents, que algun dia serviran per ilustrar l' historia, son una evidencia de las ideas que Carlos VII ha mantingut sempre y explican los grans consols que, en mitj de las amargas provas que han perturbat sa vida, fortificavan la seva fe, estimulavan lo seu esperit y 'l mantenian en lo camí dret que jamay ha abandonat.

(De El Correo Español)

PASSATEMPS

XARADA

Lo tot serveix per dar pinso
ab total als animals.
Y entre 'ls tots, també hi figuran
los totals dels liberals. F.

GEROGLIFICH COMPRIMIT

Manlleu C. K.

J. B. P.

Soluciones á lo insertat en la anterior senmana:

Xarada: Rosari. P
Rombo: TER.
PERAS
RAL
S

Geroglifich: Tres sastres, mes tres sastres fan sis sastres.

Tip. Lit. J. JUTGLAR, Passatge Hort dels Velluters, 2